

Palmsöndagen

Sak 9:9-12; Fil 2:5-11; Joh 12:1-18; Ps. 22:2, 7-8, 12-14

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

”Att tro på något jag inte kan se är en återvändsgränd. Jag tror inte att Gud finns. Inte med mindre än att han, som den allsmäktige och allgode han sägs vara, griper in och tar bort det onda; räddar oss och renar världen.” Detta är något vi alla, sannolikt, mött någon gång: ett till synes rationellt, logiskt och begåvat argument mot Guds existens. Och detta kan aktualiseras i dag, när också vi, sjunger Hosianna! – Hjälp oss; fräls oss!

När vi på Palmsöndagen går samma väg som Konungen, in till Jerusalem, med palmkvistar, sjungandes Hosianna! bryts den skapade, jordiska tidens barriärer ned. Det är nio månader till att den havande Jungfrun Maria, Gudaföderskan, bär Jesus in i världen. Och idag rider han själv in till det lidande och den död; till den, sin egen begravning, han då föddes till. Till den begravning nardusoljan hade sparats.¹

Men det är ingen återvändsgränd. Det är födslovåndor. Det är början på det nya. Precis som att när vi går in i Herrens hus inte är någon återvändsgränd, utan en väg in i evigheten och att en försmak av Himmelriket möter oss, så är Jesu intåg i lidandet inte slutet. Det är bara början. Barriären framför altaret är inte vägs ände. Korset och graven är inte slutet. Men där upphör tiden. Där sker allt i ett enda nu.

Vad är det vi firar om söndagarna? Vad är det vi firar idag på Palmsöndagen? Jo, det som, de facto, gör det s.k. teodicéproblemet till bara ett filosofiskt problem, nämligen det faktum att Gud Fader, genom sin Son Jesus Kristus, grep in i tid och rum för att ställa till rätta och, på Korset; genom död till uppståndelse, besegra mörker och ondskan. Palmsöndagen är ett segerns föregripande intåg till evigheten. Och Fadern kände utgången.

Trots detta: Ett av den kristna lärans och trons mest seglivade motstånd finns i förbindelse med synen på Gud som allsmäktig och allgod; i teodicéproblemet: om nu Gud är allsmäktig och allgod, varför tillåter han då all den ondskan vi ser fortgå? Varför griper han inte in och ställer till rätta? Vi kommer ihåg utsagan vi började i: - ”Den dagen Gud griper in och ställer allt till rätta, då kan jag tro på honom!”

¹ Joh. 12:7

Intressant hade varit att höra hur de som säger detta hade valt att svara om Gud, här och nu, grep in och lyfte bort allt ont och renade världen från all synd. Hade dessa valt att tro då?

Men Gud grep in! Evangeliet, den urkund som ger den bästa bilden av vår Herre Jesus Kristus, hans liv och verk, talar tydligt om vad som skedde och hur. Det är den bild profeterna gav, samma bild som apostlarna förmedlade och som Kyrkan alltjämt bär. Och idag har vi, med våra egna fötter, gått vägen in sjungandes Hosianna! – hjälp oss! O, Herre, milde Gud.

Folket, då, förstod inte. De hade profeterna, men förstod inte. Inte det Sakarja talade: ”När det gäller dig skall jag för ditt förbundsblods skull befria dina fångar från hålan där inget vatten finns. Vänd åter till ert fäste, ni fångar som har ett hopp. Ja, i dag förkunnar jag för er att jag skall ge er dubbelt igen.”²

Och vidare, längre fram i samma text: ”Ja, Herren skall uppenbara sig över dem [...] Herren Sebaot skall beskydda dem. [...] Herren, deras Gud, skall frälsa dem på den dagen, ty de är hans hjord, hans folk. De är ädelstenar i en krona, strålande över hans land. Hur stor är inte hans godhet, hur stor är inte hans skönhet! Unga män skall blomstra av brödsäd och unga kvinnor av vin.”³ Det är befrielsen genom förbundsblodet; det nya förbundet som, efter Gudomligt ingripande, skall slutas.

Gud sände sin Son till oss för att rädda och regera. Vi tog emot honom men, liksom lärjungarna, förstod inte hur stort det var. Folket, då, förstod inte. Många trodde han var en kung av jordiskt mått som kom för att befria Israel. Och människor idag sätter fortfarande sitt hopp till jordiska kungar och politiker och förstår fortfarande inte att Gud faktiskt grep in i tiden och ställde allt till rätta.

”Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset.”⁴ Lydig, lytte; lyssnade; hörde (till). Han som i ödmjukhet hörde till Gud Fadern ända till döden.

Vad mer bevis behöver vi?!

Det intressanta med återvandsgränder, för dessa finns, är vad som där händer. I återvandsgränden kommer man inte längre. Inte utan att man vänder om. Återvandsgränden är den plats; den stund, då vi hör Sakarjas ord: ”Vänd åter till ert fäste”; då och där vi ser det som uppenbarats: att Kristus intåg, lidande, död och uppståndelse verkligen är ett i evighet giltigt, Gudomligt ingripande. Det är i den gränden vi vänder åter, där vi väljer att lyssna och höra till.

Tänk om belackarnas farhågor skulle slå in: ”Ser ni att ni inte kommer någon vart? Hela världen springer ju efter honom”⁵ med palmblad, ropandes Hosianna! Rädda oss! Ja, mig med! Hosianna!

² Sak 9:11-12

³ Sak 9:14-17

⁴ Fil. 2:8

⁵ Joh 12:19